

Arrest

nr. 316 427 van 14 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. FAES loco advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 13 augustus 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende, werd op 7 maart 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.2. Verzoeker werd op 30 juni 2020 door de rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een geldboete van 8000 euro wegens het verkoop en bezit van middelen zonder vergunning (onder meer cannabis, cocaïne en XTC) met verzwarende omstandigheden (verkoop aan onder meer minderjarigen); wegens het bezit van hasj; en wegens vernieling van landelijke of stedelijke afsluiting. Voornoemde feiten werden bovendien gezien als daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

1.3. Middels het schrijven van 27 juli 2021 roept de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker werd op 17 augustus 2021 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord in de gevangenis van Wortel.

1.5. Op 31 januari 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashtoun van etnie en bent u afkomstig van het dorp Shinki (district Sherzad, provincie Nangarhar). U ging drie jaar naar school. Bij aankomst in België was u minderjarig. U werd tot (...) 2015 als minderjarig beschouwd.

Uw vader werkte bij een wegenbouwonderneming en kreeg problemen met zijn neven, die banden hadden met de taliban. Uw vader ontving drie dreigbrieven van de taliban, waarin hij telkens werd gemaand te stoppen met zijn werk. Uw vader legde deze waarschuwingen echter naast zich neer en werd zo'n een maand voor uw vertrek ontvoerd en gedood door de taliban. Jullie verhuisden naar uw maternale oom in het dorp Markikhel, maar ook daar werden twee talibaanse dreigbrieven afgegeven waaruit bleek dat uw leven in gevaar was. Uw maternale oom regelde daarop uw vertrek uit Afghanistan. U verliet uw vaderland omstreeks juni 2012 en reisde via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 13 augustus 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende uit angst voor vervolging door de taliban alsook de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst. U legde ter staving van uw verzoek de volgende documenten voor: uw taskara; een attest van 'Aryoun Construction Company' (ACC) van uw vaders tewerkstelling; en een ongedateerde brief van het districtshuis aangaande uw en uw vaders problemen.

Op 7 maart 2013 werd u de vluchtelingenstatus door het CGVS geweigerd. Er werd geen geloof gehecht aan uw vaders activiteiten als medewerker van een wegenbouwonderneming, waardoor er evenmin geloof kon worden gehecht aan jullie vermeende problemen met de taliban die daaruit voortvloeiden. Gezien uw afkomst uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar en rekening houdend met de toenmalige situatie in uw regio van herkomst, werd u wel de status van subsidiaire bescherming toegekend. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 30 juni 2020 werd u door de correctionele rechtbank te Leuven definitief veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 8000 euro wegens het verkopen en het bezitten van middelen zonder vergunning (meer bepaald onbekende hoeveelheden cannabis, cocaïne en MDMA) tussen september 2018 en september 2019 met verzwarende omstandigheden (verkoop aan onder meer minderjarigen); wegens het bezit van hasj; en wegens vernieling van landelijke of stedelijke afsluiting. Voornoemde werd bovendien gezien als daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging waarvan u een van de spilfiguren zou zijn geweest.

Op 10 augustus 2020 ontving het CGVS van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een brief waarin deze de commissaris-generaal verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, organiseerde het CGVS voor u op 17 augustus 2021 een nieuw persoonlijk onderhoud in de gevangenis van Wortel. In uw persoonlijk onderhoud verklaart u de taliban te vrezen vanwege uw vaders werkzaamheden. Nog vreest u door heb te worden gestraft voor uw begane misdaden in België. Verder stelt u al jaren geen contact meer te hebben met uw kerngezin en heeft u geen familie of vrienden elders in Afghanistan; spreekt u enkel Pashtou en geen Dari; en verklaart u uw leven in België te willen beteren.

Op 4 december 2023 werd u een verzoek om inlichtingen verstuurd, waarin u de mogelijkheid werd geboden om schriftelijk de redenen mee te delen waarom uw status dient behouden te blijven. U werd hierin eveneens gevraagd om alle elementen ter staving van uw standpunt over te maken aan het CGVS. In een brief van 19 december 2023 van meester S., uw advocaat, stelt u dat u bent verwesterd; verklaart u dat u geen familie meer heeft in Afghanistan; wijst u op de algemene veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar; en herhaalt u dat u spijt heeft van uw daden en dat u uw leven wil beteren. Ter staving legt u voorts uw arbeidshistoriek van de RSZ (Rijksdienst voor Sociale Zekerheid) voor.

B. Motivering

Op 7 maart 2013 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door uw herkomst uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar, alwaar een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; uw hoedanigheid van burger; en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief. Er dient te worden opgemerkt dat,

niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven van 30 juni 2020. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 8000 euro wegens inbreuken op de drugswetgeving, namelijk de verkoop en het bezit van verdovende middelen (cannabis, cocaïne en MDMA (XTC)) onder de verzwarende omstandigheid de feiten te hebben gepleegd ten aanzien van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar en de feiten te hebben gepleegd als een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Nog werd u de vernieling van landelijke of stedelijke afsluiting verweten.

Uit het strafonderzoek is gebleken dat u zich gedurende een lange periode actief bezighield met de verkoop van verdovende middelen, met name cannabis en cocaïne, en voorts in het bezit was van een onbepaalde hoeveelheid cannabis, cocaïne en MDMA (XTC) in de periode van 2 september 2018 tot en met 17 september 2019.

Wat de straftoemeting betreft, stelde de rechtbank vooreerst algemeen vast dat drugs een ernstige bedreiging vormen voor de gezondheid en de veiligheid binnen de samenleving, hetgeen ook geldt voor de zogenaamde softdrugs, waartoe cannabis behoort. De rechtbank oordeelde: "De door beklaagden gevoerde handel in drugs brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van hun afnemers ernstig in gevaar. De beklaagden dienen te beseffen dat zij door de verkoop van verdovende middelen hebben bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van een verslaving, hetgeen vele levens verwoest en direct en indirect mee aan de basis ligt van vele vormen van criminaliteit. De handel en het gebruik van drugs doen tevens afbreuk aan de openbare rust en de veiligheid binnen de samenleving doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. De feiten zijn dan ook bijzonder ernstig en kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden lieten zich louter omwille van het snel en gemakkelijk geldgewin in met het verhandelen van drugs, wat wijst op een laakbare ingesteldheid en een manifest gebrek aan normbesef." (zie vonnis van 30 juni 2020, p. 41).

Bij het bepalen van een passende bestraffing hield de rechtbank rekening met (i) de aard en de ernst van de feiten, (ii) de persoonlijkheid en het strafverleden van elke beklaagde, (iii) de specifieke aard van de verhandelde drugs, en (iv) de grote schaal van de gevoerde handel en met het in hoge mate georganiseerd karakter ervan.

Wat u betreft stelde de rechtbank vast dat u gedurende een lange periode verdovende middelen, zowel cannabis, cocaïne als XTC, heeft verkocht en in uw bezit heeft gehad in het kader van een vereniging en er ook geen problemen mee had de verslaving van minderjarigen in stand te houden. Nog stelde de rechtbank dat u in vergelijking met andere medebeklaagden zeer vaak werd herkend door afnemers en door sommigen onder hen zelfs werd bestempeld als een soort van 'spilfiguur' binnen de vereniging. Ondanks uw blanco strafblad was de rechtbank van oordeel dat een strenge bestraffing zich opdrong en enkel een effectieve hoofdgevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 8000 euro van aard was om u het ontoelaatbare van uw handelen te doen inzien en herhaling te voorkomen (zie vonnis van 30 juni 2020, pp. 43-44 en 57).

Hierbij aansluitend wijst het CGVS erop dat zowel het Hof van Justitie (hierna: HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdriven hebben benadrukt. Beiden hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het Hof van Justitie met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, quod in casu, een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de "de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

Rekening houdend met de algemene beschouwingen omtrent de gevaren van de georganiseerde drugshandel van het Hof van Justitie en het EHRM, en gelet op het gegeven dat uit het vonnis van de Correctionele Rechtsbank te Leuven blijkt dat u als lid (en spilfiguur) van een criminele organisatie betrokken was bij illegale drugshandel, dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat het misdrijf waarvoor u op 30 juni 2020 veroordeeld werd een 'ernstig misdrijf' in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet betreft, wat overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet aanleiding kan geven tot de intrekking van de u eerder verleende subsidiaire beschermingsstatus.

U werd op 17 augustus 2021 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg de redenen aan te brengen voor het behoud van uw status. Op 4 december 2023 werd voorts een verzoek om inlichtingen naar uw laatst vermelde adres in het Rijksregister verstuurd, waarin u de mogelijkheid werd geboden om schriftelijk de redenen mee te delen waarom uw status dient behouden te blijven. U reageerde hierop middels een schrijven van meester S. op 19 december 2023. De redenen die u in dit schrijven aanbrengt kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus evenwel niet rechtvaardigen, en dit om onderstaande redenen.

U geeft toe dat u een fout heeft begaan, maar dat u het nooit meer zal herhalen. U stelt dat u door persoonlijke omstandigheden aan de drugs geraakte en vervolgens in aanraking kwam met de verkeerde mensen. U stelt dat u voor kleine feiten buitensporig werd bestraft, dat u heeft geleerd uit uw fouten en dat u uw leven wil en kan veranderen (CGVS, pp. 7-8; brief advocaat, pp. 3-4). Uit het vonnis blijkt echter niet dat u een éémalige fout heeft begaan, maar dat u gedurende de periode januari 2018 tot september 2019 betrokken was bij, blijkens het vonnis, grootschalige drugshandel die gekenmerkt werd door een hoge mate van organisatie. Bovendien werd u door verschillende personen bestempeld als een 'spilfiguur' binnen de vereniging. Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat uw bewering dat u spijt heeft van uw handelswijze hoe dan ook geen afbreuk doet aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Daar waar u aanvoert dat u reeds uw straf ondergaan heeft, en dat er geen ernstige redenen voorhanden zijn die erop wijzen dat u een werkelijk actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt, wijst het CGVS erop dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit laatstgenoemde artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, is, volgens de wil van de Uniewetgever, mutandis mutandis vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b), van dezelfde richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b), van de Vluchtelingenconventie. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Verdrag van Genève en artikel 12, tweede lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond van de subsidiaire beschermingsstatus betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, §§ 43-47 en 51).

Bijgevolg geldt dat ook de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus niet afhankelijk kan worden gesteld van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, § 104; HvJ 2 mei 2018, gevoegde zaken C-331/16 en 366/16, K. en H.F., § 50). Verder geldt dat aangezien er in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid in uw hoofde reeds rekening wordt gehouden met alle omstandigheden die deze daden en uw persoonlijke situatie kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheidsof proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) juncto artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, § 109).

Verder dient erop gewezen te worden dat voornoemde wetsartikelen betrekking hebben op in het verleden begane daden en dat ze – eens is vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd – een verplicht karakter hebben. Met andere woorden, het CGVS is verplicht om u uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus, dan wel een eerder verleende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken eenmaal vaststaat dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Deze bepalingen bevatten geen enkele uitzondering, ook niet naargelang de verzoeker al dan niet een straf heeft ondergaan na een gebeurlijke veroordeling voor het ernstige misdrijf (zie naar analogie RvS 27 september 2021, nr.14.595)).

Uit het voorgaande volgt dat geen enkele bepaling of beginsel voorschrijft dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus rekening dient te houden met het actuele karakter van de bedreiging die uitgaat van u, dan wel uw actuele gedrag of de mate waarin u heden op het rechte pad zou zijn. Noch belet het gegeven dat u reeds uw straf heeft ondergaan dat er

toepassing wordt gemaakt van de artikelen 55/4, § 1, c) juncto artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Daar waar u aanvoert dat u verwesterd bent, dat u geen familie meer heeft in Afghanistan, alsook verwijst naar de algemene situatie in Nangarhar wijst het CGVS erop dat deze elementen geen afbreuk kunnen doen aan ernst van het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd. De door u aangevoerde elementen worden wel meegenomen in het advies dat de Commissaris- generaal dient te geven aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er moet vooreerst worden beklemtoond dat u op 7 maart 2013 de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de door u aangehaalde asielmotieven. Verder zijn geen elementen voorhanden waaruit moet blijken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw. bestaat.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de taliban vanwege uw vaders werkzaamheden (CGVS, pp. 2, 8) dient er vooreerst op gewezen te worden dat in het CGVS in zijn beslissing van 7 maart 2013 geconcludeerd had dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen in dit verband. Er werd geen geloof gehecht aan uw vaders activiteiten als medewerker van een wegebouwonderneming, waardoor er evenmin geloof kon worden gehecht aan jullie vermeende problemen met de taliban die daaruit voortvloeiden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg staat de beoordeling van uw asielmotieven vast, en liggen de verklaringen die u heden aanhaalt in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd.

Hetzelfde geldt aangaande uw stelling dat u al jaren geen contact meer heeft met uw kerngezin en dat u elders in Afghanistan geen verdere familie of vrienden heeft (CGVS, pp. 3-8; brief advocaat pp. 2-3). Immers, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen in het kader van uw vaders werk en de daaruit voortvloeiende problemen, kan er ook niet zonder meer geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake de actuele situatie van uw familie. Daarnaast moet worden aangestipt dat u in de brief van uw advocaat louter aangeeft dat u denkt dat uw familie het land verlaten heeft en dat u ervan overtuigd bent dat er niemand meer is. Aldus betreffen het loutere vermoedens in uw hoofde.

U legt voorts uw arbeidshistoriek van de RSZ (Rijksdienst voor Sociale Zekerheid) voor en verwijst naar uw Belgische studiedocumenten (brief advocaat, p. 2), maar legt deze niet voor. Uit het loutere feit dat u in België in 2016-2017, één keer in 2018, in 2019 en enkele keren in 2023 heeft gewerkt – noch dat u in België enkele jaren school liep – kan echter geen vrees voor vervolging of een eventueel risico op ernstige schade in uwen hoofde worden afgeleid (zie infra).

U stelt voorts dat het in de provincie Nangarhar niet veilig is omwille van de aanwezigheid van Islamitische Staat (ISKP), waarbij u verwijst naar de EUAA Country Guidance van januari 2023 (brief advocaat, p. 3). Betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan wijst het CGVS erop dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening wordt genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan

Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Hierboven werd reeds ingegaan op de door u in uw schrijven van 19 december 2023 aangehaalde vrees voor ISKP. U laat het verder na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet betreft, moet, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Cit

ry_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot circa vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u drie jaar naar school te zijn geweest in Afghanistan. Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Bovendien zijn er duidelijke indicaties dat u over een netwerk in uw regio van herkomst beschikt (cf. supra) waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

U haalt aan dat u in België verblijft sinds uw circa veertiende in België en stelt dat u als gevolg hiervan een verwesterde identiteit heeft aangenomen die u een vreemdeling in uw thuisland zou maken. U verwijst hierbij naar uw studie- en werkactiviteiten in België; uw huisgenoten die roken, muziek luisteren en af en toe alcohol drinken; uw activiteiten op sociale media; uw fitness-bezoeken; een relatie in het verleden met een niet-moslima; en u stelt dat u geen Dari en slechts beperkt Pashtou spreekt (CGVS, pp. 3-8; brief advocaat p. 2). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals

bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw fitness-bezoeken, uw gebruik van sociale media; de levensstijl van uw huisgenoten; en uw voormalige relatie met een niet-islamitische vrouw deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft (of in geval van posts op sociale media: verwijderd) indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Daarnaast moet worden aangestipt dat uit het enige teruggevonden Facebook-profiel op uw naam en met vermelding van uw huidige woonplaats (zie administratief dossier) evenmin een verwestering uwentwege kan worden afgeleid: u deelde slechts twee foto's van uzelf, bent bevriend met veel profielen van Afghaanse origine en vindt diverse Afghanistan-gelieerde pagina's leuk. Bovendien is dit profiel bevriend met verschillende Afghaanse profielen die zich nog in Afghanistan – waaronder Nangarhar – bevinden alsook met profielen die dezelfde familie-/ stamnaam dragen als de uwe, namelijk Sherzad/Shirzad. Dat u geen enkel netwerk meer zou hebben in uw vaderland, kan dan ook niet zomaar worden aangenomen.

Nog blijkt uit het vonnis van de rechtbank dat de andere beklaagden in dit proces vrijwel allemaal van Afghaanse origine waren (zie vonnis van 30 juni 2020, pp. 43-44 en 57), waardoor uw verbondenheid met andere Afghanen in België tenminste in 2018-2019 – ruim zes en zeven jaar na uw aankomst in België – vaststaat.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Er is tot slot geen enkele reden om aan te nemen dat de taliban actief op zoek zouden gaan naar aanwijzingen of informatie dat u in het buitenland feiten van openbare orde heeft gepleegd noch dat zij anderszins op de hoogte zouden zijn van het feit dat u in juni 2020 in België werd veroordeeld voor een crimineel feit (CGVS, p. 8). Immers, uit uw verklaringen blijkt niet dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Uw stelling dat u in geval van terugkeer problemen zal krijgen omdat de taliban u opnieuw of extra zouden willen bestraffen voor de feiten die u in België gepleegd heeft, is dan ook louter een bewering van uwentwege.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Rekening houdend met het geheel van voorgaande vaststellingen, is het CGVS tot slot van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 55/4, 55/5/1 en 62 van de wet van 15 december 1980, van het materiële motiveringsbeginsel, van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende

bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het proportionaliteitsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting voert verzoeker aan dat er geen proportionaliteitsafweging werd doorgevoerd en dat uit de beslissing geenszins blijkt dat verweerder een nauwkeurig en individueel onderzoek heeft gedaan met betrekking tot zijn situatie. Wat betreft de feiten minimaliseert verzoeker deze niet, maar hij wenst enkele zaken te benadrukken. Allereerst wat betreft de straf stelt de drugswet (artikel 2 bis § 2) dat de maximumstraf op het verhandelen van drugs aan minderjarigen boven de leeftijd van 16 jaar, 15 jaar gevangenisstraf uitmaakt, aldus verzoeker. Verzoeker licht hierbij toe dat hij een straf van 4 jaar kreeg en dat ook uit het vonnis blijkt dat het niet om internationale grootschalige handel ging doch handel betreft in het Leuvense, veeleer aan studenten. Verzoeker betoogt dat hij zelf een zeer moeilijke periode heeft gekend waardoor hij in het criminele milieu terecht kwam. Er wordt in het verzoekschrift aangestipt dat verzoeker effectief zeer veel spijt betoont. Bovendien blijkt naar mening van verzoeker uit het vonnis geenszins dat hij de “spilfiguur” was. Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat verzoeker het mentaal maar ook financieel zeer moeilijk had, dit dwalde hem in de criminaliteit. Verzoeker betoogt dat hij handelde met het opzicht te overleven en hij inmiddels zijn straf heeft uitgezeten. Verder wenst verzoeker te benadrukken dat de feiten dateren van meer dan 5 jaar geleden. Er wordt nog aangevoerd dat verzoeker bovendien een blanco strafregister had voorafgaand aan zijn veroordeling en hij sindsdien niet meer in aanraking is gekomen met justitie. Met deze elementen, o.a. aangehaald in het vonnis, is volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden door verweerder. Met betrekking tot de specifieke rol van verzoeker, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat er niet kan worden uitgemaakt dat zijn veroordeling een ernstig misdrijf uitmaakt waardoor hij moet worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van de Raad nr. 216 509 van 7 februari 2019.

Verzoeker herhaalt dat er onvoldoende rekening is gehouden met de individuele elementen van het misdrijf en de motivering van het vonnis. Er kan volgens verzoeker niet gesteld worden dat de gestelde daden een ernstig misdrijf uitmaken in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dan ook dat zijn subsidiaire beschermingsstatus dient te worden behouden.

2.2. Stukken

Verzoeker brengt op 18 oktober 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet met verwijzingen naar algemene landeninformatie.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.4. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet gepleegd heeft.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

[...]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip “*ernstig misdrijf*” wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51). Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde

uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, januari 2016) blijkt dat het ‘ernstig’ karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*, uitgegeven door het UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109) en zoals ook in het verzoekschrift wordt aangegeven.

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker op 7 maart 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

“Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven van 30 juni 2020. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 8000 euro wegens inbreuken op de drugswetgeving, namelijk de verkoop en het bezit van verdovende middelen (cannabis, cocaïne en MDMA (XTC)) onder de verzwarende omstandigheid de feiten te hebben gepleegd ten aanzien van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar en de feiten te hebben gepleegd als een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Nog werd u de vernieling van landelijke of stedelijke afsluiting verweten.

Uit het strafonderzoek is gebleken dat u zich gedurende een lange periode actief bezighield met de verkoop van verdovende middelen, met name cannabis en cocaïne, en voorts in het bezit was van een onbepaalde hoeveelheid cannabis, cocaïne en MDMA (XTC) in de periode van 2 september 2018 tot en met 17 september 2019.

Wat de straftoemeting betreft, stelde de rechtbank vooreerst algemeen vast dat drugs een ernstige bedreiging vormen voor de gezondheid en de veiligheid binnen de samenleving, hetgeen ook geldt voor de zogenaamde softdrugs, waartoe cannabis behoort. De rechtbank oordeelde: “De door beklaagden gevoerde handel in drugs brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van hun afnemers ernstig in gevaar. De beklaagden dienen te beseffen dat zij door de verkoop van verdovende middelen hebben bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van een verslaving, hetgeen vele levens verwoest en direct en indirect mee aan de basis ligt van vele vormen van criminaliteit. De handel en het gebruik van drugs doen tevens afbreuk aan de openbare rust en de veiligheid binnen de samenleving doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. De feiten zijn dan ook bijzonder ernstig en kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden lieten zich louter omwille van het snel en gemakkelijk geldgewin in met het verhandelen van drugs, wat wijst op een laakbare ingesteldheid en een manifest gebrek aan normbesef.” (zie vonnis van 30 juni 2020, p. 41).

Bij het bepalen van een passende bestraffing hield de rechtbank rekening met (i) de aard en de ernst van de feiten, (ii) de persoonlijkheid en het strafverleden van elke beklaagde, (iii) de specifieke aard van de verhandelde drugs, en (iv) de grote schaal van de gevoerde handel en met het in hoge mate georganiseerd karakter ervan.

Wat u betreft stelde de rechtbank vast dat u gedurende een lange periode verdovende middelen, zowel cannabis, cocaïne als XTC, heeft verkocht en in uw bezit heeft gehad in het kader van een vereniging en er

ook geen problemen mee had de verslaving van minderjarigen in stand te houden. Nog stelde de rechtbank dat u in vergelijking met andere medebeklaagden zeer vaak werd herkend door afnemers en door sommigen onder hen zelfs werd bestempeld als een soort van 'spilfiguur' binnen de vereniging. Ondanks uw blanco strafblad was de rechtbank van oordeel dat een strenge bestraffing zich opdrong en enkel een effectieve hoofdgevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 8000 euro van aard was om u het ontoelaatbare van uw handelen te doen inzien en herhaling te voorkomen (zie vonnis van 30 juni 2020, pp. 43-44 en 57).

Hierbij aansluitend wijst het CGVS erop dat zowel het Hof van Justitie (hierna: HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdriven hebben benadrukt. Beiden hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het Hof van Justitie met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, quod in casu, een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de "de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebbba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

Rekening houdend met de algemene beschouwingen omtrent de gevaren van de georganiseerde drugshandel van het Hof van Justitie en het EHRM, en gelet op het gegeven dat uit het vonnis van de Correctionele Rechtsbank te Leuven blijkt dat u als lid (en spilfiguur) van een criminele organisatie betrokken was bij illegale drugshandel, dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat het misdrijf waarvoor u op 30 juni 2020 veroordeeld werd een 'ernstig misdrijf' in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet betreft, wat overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet aanleiding kan geven tot de intrekking van de u eerder verleende subsidiaire beschermingsstatus.

U werd op 17 augustus 2021 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg de redenen aan te brengen voor het behoud van uw status. Op 4 december 2023 werd voorts een verzoek om inlichtingen naar uw laatst vermelde adres in het Rijksregister verstuurd, waarin u de mogelijkheid werd geboden om schriftelijk de redenen mee te delen waarom uw status dient behouden te blijven. U reageerde hierop middels een schrijven van meester S. op 19 december 2023. De redenen die u in dit schrijven aanbrengt kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus evenwel niet rechtvaardigen, en dit om onderstaande redenen.

U geeft toe dat u een fout heeft begaan, maar dat u het nooit meer zal herhalen. U stelt dat u door persoonlijke omstandigheden aan de drugs geraakte en vervolgens in aanraking kwam met de verkeerde mensen. U stelt dat u voor kleine feiten buitensporig werd bestraft, dat u heeft geleerd uit uw fouten en dat u uw leven wil en kan veranderen (CGVS, pp. 7-8; brief advocaat, pp. 3-4). Uit het vonnis blijkt echter niet dat u een éénmalige fout heeft begaan, maar dat u gedurende de periode januari 2018 tot september 2019 betrokken was bij, blijkens het vonnis, grootschalige drugshandel die gekenmerkt werd door een hoge mate van organisatie. Bovendien werd u door verschillende personen bestempeld als een 'spilfiguur' binnen de vereniging. Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat uw bewering dat u spijt heeft van uw handelswijze hoe dan ook geen afbreuk doet aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Daar waar u aanvoert dat u reeds uw straf ondergaan heeft, en dat er geen ernstige redenen voorhanden zijn die erop wijzen dat u een werkelijk actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt, wijst het CGVS erop dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit laatstgenoemde artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, is, volgens de wil van de Uniewetgever, mutandis mutandis vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b), van dezelfde richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b), van de Vluchtelingenconventie. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Verdrag van Genève en artikel 12, tweede lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond van de subsidiaire beschermingsstatus betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig

worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, §§ 43-47 en 51).

Bijgevolg geldt dat ook de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus niet afhankelijk kan worden gesteld van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, § 104; HvJ 2 mei 2018, gevoegde zaken C-331/16 en 366/16, K. en H.F., § 50). Verder geldt dat aangezien er in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid in uw hoofde reeds rekening wordt gehouden met alle omstandigheden die deze daden en uw persoonlijke situatie kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheidsof proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) juncto artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, § 109).

Verder dient erop gewezen te worden dat voornoemde wetsartikelen betrekking hebben op in het verleden begane daden en dat ze – eens is vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd – een verplicht karakter hebben. Met andere woorden, het CGVS is verplicht om u uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus, dan wel een eerder verleende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken eenmaal vaststaat dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Deze bepalingen bevatten geen enkele uitzondering, ook niet naargelang de verzoeker al dan niet een straf heeft ondergaan na een gebeurlijke veroordeling voor het ernstige misdrijf (zie naar analogie RvS 27 september 2021, nr. 14.595).

Uit het voorgaande volgt dat geen enkele bepaling of beginsel voorschrijft dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus rekening dient te houden met het actuele karakter van de bedreiging die uitgaat van u, dan wel uw actuele gedrag of de mate waarin u heden op het rechte pad zou zijn. Noch belet het gegeven dat u reeds uw straf heeft ondergaan dat er toepassing wordt gemaakt van de artikelen 55/4, § 1, c) juncto artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad stelt vast dat het vonnis, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uit dit vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven inzake correctionele zaken van 30 juni 2020 blijkt dat verzoeker definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 8000 euro. Verzoeker werd schuldig bevonden wegens inbreuken op de drugswetgeving, namelijk de verkoop en het bezit van verdovende middelen, met de verzwarende omstandigheid de feiten te hebben gepleegd ten aanzien van minderjarigen en de feiten te hebben gepleegd als een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Waar verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel de ernst van de gepleegde feiten en zijn rol hierin poogt te minimaliseren door onder meer te betogen dat er geen sprake is van een internationale grootschalige handel en door te wijzen op de opgelegde strafmaat van 4 jaar, wijst de Raad erop dat uit het voorliggende vonnis van 30 juni 2020 blijkt dat de gegevens van het onderzoek geen twijfel laten bestaan dat verzoeker, in het kader van de activiteiten van een vereniging, gedurende ongeveer een periode van eind 2018 tot september 2019 drugs (cannabis, cocaïne en XTC) heeft verkocht aan minderjarigen. De bewezen verklaarde feiten werden door de Leuvense rechtbank van eerste aanleg bijzonder ernstig geacht. Hoewel verzoeker opwerpt dat er geen sprake is van een internationale grootschalige handel, merkt de Raad op dat er in het vonnis evenwel wordt gewezen op de “grote schaal van de gevoerde handel” en “het in hoge mate georganiseerd karakter ervan” waarbij tevens werd aangestipt dat de vereniging over een breed netwerk beschikte in het Leuvense en vele gebruikers van drugs voorzag waarbij ook nog de specifieke aard van de verhandeld drugs (cannabis, cocaïne, XTC) wordt aangekaart met de omstandigheid dat er werd verkocht aan minderjarigen en waarbij de organisatie geweld niet schuwde (cf. administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, vonnis van 30 juni 2020, p. 41). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in het vonnis zeer duidelijk aangehaald dat hij in vergelijking met andere medebeklaagden, zeer vaak werd herkend door afnemers en door sommigen onder hen zelfs werd bestempeld als “een soort van spilfiguur binnen de vereniging” (vonnis van 30 juni 2020, p. 44). Waar verzoeker hierbij nog opwerpt dat hij het mentaal en financieel zeer moeilijk had en handelde met opzicht om te overleven, waarbij hij wijst op zijn verklaringen zoals aangehaald in het vonnis dat hij vier of vijf weken lang verdovende middelen verkocht in ruil voor eten en drinken, overweegt de Raad dat de feiten werden gepleegd over een wel heel wat langere periode dan vier of vijf weken en in het vonnis van 30 juni 2020 uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat de beklaagden, waaronder verzoeker, zich louter omwille van het snel en gemakkelijk geldgewin inlieten met het verhandelen van drugs, wat wijst op een laakbare ingesteldheid en een manifest gebrek aan normbesef met daarbij ook een enorme maatschappelijke overlast (vonnis van 30 juni 2020, p. 41-42).

Verzoeker benadrukt voorts zijn blanco strafblad doch in het voormelde vonnis werd geoordeeld dat ondanks het blanco strafblad van verzoeker, zich een strenge bestraffing opdringt en de rechtbank van oordeel is dat

enkel een effectieve hoofdgevangenisstraf en een geldboete van aard zijn om verzoeker het ontoelaatbare van zijn handelen te doen inzien en herhaling te voorkomen waarbij een werkstraf werd geacht in onvoldoende mate aan deze doelstellingen tegemoet te komen en niet in verhouding tot de ernst van de gepleegde feiten.

De Raad wijst er in dit verband op dat zowel het Hof van Justitie als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdriven hebben benadrukt. Beide hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het Hof van Justitie heeft met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, *quod in casu* – verzoeker werd veroordeeld wegens het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van cannabis, cocaïne en XTC zonder vergunning met onder meer onder de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging – een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66). Uit het EASO-rapport van januari 2016 *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis”*, blijkt overigens dat ook de hoogste rechters van bepaalde lidstaten het misdrijf ‘drugshandel’ aanmerken als een ‘ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 17, lid 1, onder b) van de richtlijn 2011/95 dan wel als een gevaar voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar de betrokkene zich bevindt in de zin van artikel 17, lid 1, onder d), van de richtlijn 2011/95.

Dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar, wat niet de maximumstraf is voor de tenlastegelegde feiten, wordt *in casu* niet betwist, doch dit doet geen afbreuk aan het oordeel in het vonnis van 30 juni 2020 zoals hierboven aangehaald en is naar het oordeel van de Raad onvoldoende zwaarwichtig om een ander licht te werpen op de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten.

Tot slot merkt de Raad op dat waar verzoeker opwerpt dat hij zijn straf heeft uitgezeten, hij spijt heeft, de feiten reeds dateren van meer dan vijf jaar geleden, hij sindsdien niet meer in aanraking is gekomen met justitie en hij ook verwesterd is, vooreerst kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“U geeft toe dat u een fout heeft begaan, maar dat u het nooit meer zal herhalen. U stelt dat u door persoonlijke omstandigheden aan de drugs geraakte en vervolgens in aanraking kwam met de verkeerde mensen. U stelt dat u voor kleine feiten buitensporig werd bestraft, dat u heeft geleerd uit uw fouten en dat u uw leven wil en kan veranderen (CGVS, pp. 7-8; brief advocaat, pp. 3-4). Uit het vonnis blijkt echter niet dat u een éénmalige fout heeft begaan, maar dat u gedurende de periode januari 2018 tot september 2019 betrokken was bij, blijkens het vonnis, grootschalige drugshandel die gekenmerkt werd door een hoge mate van organisatie. Bovendien werd u door verschillende personen bestempeld als een ‘spilfiguur’ binnen de vereniging. Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat uw bewering dat u spijt heeft van uw handelswijze hoe dan ook geen afbreuk doet aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Daar waar u aanvoert dat u reeds uw straf ondergaan heeft, en dat er geen ernstige redenen voorhanden zijn die erop wijzen dat u een werkelijk actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt, wijst het CGVS erop dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit laatstgenoemde artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, is, volgens de wil van de Uniewetgever, mutandis mutandis vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b), van dezelfde richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b), van de Vluchtelingenconventie. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Verdrag van Genève en artikel 12, tweede lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond van de subsidiaire beschermingsstatus betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de

vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, §§ 43-47 en 51).

Bijgevolg geldt dat ook de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus niet afhankelijk kan worden gesteld van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, § 104; HvJ 2 mei 2018, gevoegde zaken C-331/16 en 366/16, K. en H.F., § 50). Verder geldt dat aangezien er in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid in uw hoofde reeds rekening wordt gehouden met alle omstandigheden die deze daden en uw persoonlijke situatie kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheidsof proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) juncto artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, § 109).

Verder dient erop gewezen te worden dat voornoemde wetsartikelen betrekking hebben op in het verleden begane daden en dat ze – eens is vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd – een verplicht karakter hebben. Met andere woorden, het CGVS is verplicht om u uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus, dan wel een eerder verleende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken eenmaal vaststaat dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Deze bepalingen bevatten geen enkele uitzondering, ook niet naargelang de verzoeker al dan niet een straf heeft ondergaan na een gebeurlijke veroordeling voor het ernstige misdrijf (zie naar analogie RvS 27 september 2021, nr.14.595)).

(...)

Daar waar u aanvoert dat u verwesterd bent, dat u geen familie meer heeft in Afghanistan, alsook verwijst naar de algemene situatie in Nangarhar wijst het CGVS erop dat deze elementen geen afbreuk kunnen doen aan ernst van het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd. De door u aangevoerde elementen worden wel meegenomen in het advies dat de Commissaris-generaal dient te geven aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er moet vooreerst worden beklemtoond dat u op 7 maart 2013 de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de door u aangehaalde asielmotieven. Verder zijn geen elementen voorhanden waaruit moet blijken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw. bestaat.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de taliban vanwege uw vaders werkzaamheden (CGVS, pp. 2, 8) dient er vooreerst op gewezen te worden dat in het CGVS in zijn beslissing van 7 maart 2013 geconcludeerd had dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen in dit verband. Er werd geen geloof gehecht aan uw vaders activiteiten als medewerker van een wegebouwonderneming, waardoor er evenmin geloof kon worden gehecht aan jullie vermeende problemen met de taliban die daaruit voortvloeiden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg staat de beoordeling van uw asielmotieven vast, en liggen de verklaringen die u heden aanhaalt in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd.

Hetzelfde geldt aangaande uw stelling dat u al jaren geen contact meer heeft met uw kerngezin en dat u elders in Afghanistan geen verdere familie of vrienden heeft (CGVS, pp. 3-8; brief advocaat pp. 2-3). Immers, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen in het kader van uw vaders werk en de daaruit voortvloeiende problemen, kan er ook niet zonder meer geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake de actuele situatie van uw familie. Daarnaast moet worden aangestipt dat u in de brief van uw advocaat louter aangeeft dat u denkt dat uw familie het land verlaten heeft en dat u ervan overtuigd bent dat er niemand meer is. Aldus betreffen het loutere vermoedens in uw hoofde.

U legt voorts uw arbeidshistoriek van de RSZ (Rijksdienst voor Sociale Zekerheid) voor en verwijst naar uw Belgische studiedocumenten (brief advocaat, p. 2), maar legt deze niet voor. Uit het loutere feit dat u in België in 2016-2017, één keer in 2018, in 2019 en enkele keren in 2023 heeft gewerkt – noch dat u in België enkele jaren school liep – kan echter geen vrees voor vervolging of een eventueel risico op ernstige schade in uwen hoofde worden afgeleid (zie infra)."

De Raad oordeelt dat geen van de door verzoeker opgeworpen elementen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in 2020 definitief werd veroordeeld voor het plegen van een ernstig misdrijf. Geen van de voormelde aangehaalde elementen ligt heden ter beoordeling voor en staat eraan in de weg dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad spreekt zich te dezen bovendien niet uit over een maatregel tot verwijdering, noch over verzoekers verblijfsstatus. Hij gaat enkel na of er in hoofde van verzoeker al dan niet met recht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormeld wetsartikel. Zo verzoeker meent recht te hebben op

een verblijfsstatus in België, dient hij zich voor de beoordeling van deze elementen aldus te richten tot andere, hiertoe geëigende procedures. Noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt overigens dat de toepassing van deze bepaling vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er *in casu* ernstige redenen zijn om het door verzoeker gepleegde misdrijf te kwalificeren als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Deze vaststelling volstaat in beginsel om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 7 maart 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1° van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. X).

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, *juncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Het staat verzoeker vrij om de nieuwe informatie die hij heden bij zijn aanvullende nota voegt, ter staving van zijn vrees voor vervolging en/of ernstige schade, voor te leggen in het kader van een volgend beschermingsverzoek.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 7 maart 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

2.3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het commissariaat-generaal met het oog op verder onderzoek. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU